

- ii. Jeżeli odpowiedź na pytanie pierwsze jest twierdząca, to czy art. 4 ust. 2, 3 i 4 lub 5 lub załącznik III do dyrektywy 2011/92 w sprawie OOS⁽¹⁾ lub wspomniana dyrektywa w związku z zasadą pewności prawa i dobrej administracji wynikającą z art. 41 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej skutkują tym, że w sytuacji gdy właściwy organ postanawia nie poddawać proponowanej inwestycji procedurze oceny oddziaływania na środowisko, powinien przedstawić wyraźne, odrębne lub konkretne wyjaśnienie w odniesieniu do kwestii, które dokładnie dokumenty zawierają uzasadnienie podane przez właściwy organ?
- iii. Czy jeżeli odpowiedź na pytanie pierwsze jest twierdząca, to art. 4 ust. 2, 3 i 4 lub 5 lub załącznik III do dyrektywy 2011/92 w sprawie OOS lub wspomniana dyrektywa w związku z zasadą pewności prawa i dobrej administracji wynikającą z art. 41 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej skutkują tym, że w sytuacji gdy właściwy organ postanawia nie poddawać proponowanej inwestycji procedurze oceny oddziaływania na środowisko, istnieje obowiązek wyraźnego przedstawienia rozważań na temat wszystkich punktów i podpunktów załącznika III do dyrektywy w sprawie OOS, w zakresie, w jakim są one potencjalnie istotne dla danej inwestycji?
- iv. Czy art. 6 ust. 3 dyrektywy 92/43/EWG⁽²⁾ należy interpretować w ten sposób, że w ramach stosowania zasady, w myśl której w celu rozstrzygnięcia, czy konieczne jest przeprowadzenie na kolejnym etapie postępowania odpowiedniej oceny skutków, jakie realizacja planu lub przedsięwzięcia wywrze dla danego terenu, na etapie wstępnej oceny nie uwzględnia się środków służących unikaniu lub ograniczaniu szkodliwych skutków planu lub przedsięwzięcia dla danego terenu, właściwy organ państwa członkowskiego jest uprawniony do uwzględnienia cech planu lub przedsięwzięcia zakładających usunięcie zanieczyszczeń, które to cechy mogą skutkować ograniczeniem potencjalnie szkodliwych skutków dla europejskiego obszaru chronionego jedynie na tej podstawie, że cechom tym nie zamierzano nadać charakteru środków łagodzących, nawet jeżeli wywierają one taki skutek, i że byłyby one uwzględnione w projekcie jako cechy standardowe, niezależnie od oddziaływania na dany europejski obszar chroniony?
- v. Czy art. 6 ust. 3 dyrektywy 92/43/EWG należy interpretować w ten sposób, że jeżeli właściwy organ państwa członkowskiego, niezależnie od wyrażonych na etapie wstępnej oceny przez organy eksperckie co do przeprowadzenia etapu preselekcji, jest przekonany, że nie zachodzi konieczność przeprowadzenia odpowiedniej oceny, to organ ten musi wprost i w sposób szczegółowy przedstawić uzasadnienie pozwalające wyeliminować wszystkie rozsądne wątpliwości o charakterze naukowym dotyczące oddziaływania przewidzianych robót budowlanych na dany europejski obszar chroniony, w którym to uzasadnieniu wyraźnie i indywidualnie zostanie wyjaśniona każda z wątpliwości wyrażonych w tym względzie w procesie udziału społeczeństwa?
- vi. Jeżeli odpowiedź na pytanie pierwsze jest twierdząca, to czy art. 6 ust. 3 dyrektywy siedliskowej 92/43 względnie wspomniana dyrektywa w związku z zasadą pewności prawa i dobrej administracji wynikającą z art. 41 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej skutkuje tym, że w sytuacji gdy właściwy organ postanawia nie poddawać proponowanej inwestycji procedurze odpowiedniej oceny, powinien przedstawić wyraźne, odrębne lub konkretne wyjaśnienie w odniesieniu do kwestii, które dokładnie dokumenty zawierają uzasadnienie podane przez właściwy organ.

(¹) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/92/UE z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie oceny skutków wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia publiczne i prywatne na środowisko (Dz.U. 2012, L 26, s. 1).

(²) Dyrektywa Rady 92/43/EWG z dnia 21 maja 1992 r. w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory (Dz.U. 1992, L 206, s. 7).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour de cassation (Belgia)
w dniu 23 grudnia 2021 r. – UP/Centre public d'action sociale de Liège**

(Sprawa C-825/21)

(2022/C 158/04)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Cour de cassation

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: UP

Druga strona postępowania: Centre public d'action sociale de Liège

Pytania prejudycjalne

Czy art. 6 i 8 dyrektywy 2008/115/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie wspólnych norm i procedur stosowanych przez państwa członkowskie w odniesieniu do powrotów nielegalnie przebywających obywateli państw trzecich⁽¹⁾ stoją na przeszkodzie przepisowi prawa krajowego, zgodnie z którym doręczenie decyzji zezwalającej na pobyt w ramach rozpatrywania wniosku o zezwolenie na pobyt ze względów medycznych, uznanego za dopuszczalny w świetle wskazanych powyżej kryteriów, oznacza, że obywatel państwa trzeciego jest uprawniony do pobytu w trakcie rozpatrywania tego wniosku, choćby nawet w sposób tymczasowy i odwoływalny, co w konsekwencji prowadzi do dorozumianego cofnięcia decyzji nakazującej powrót wydanej wcześniej w kontekście postępowania o udzielenie azylu, z którą wspomniana decyzja zezwalająca na pobyt nie daje się pogodzić?

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/115/WE z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie wspólnych norm i procedur stosowanych przez państwa członkowskie w odniesieniu do powrotów nielegalnie przebywających obywateli państw trzecich (Dz. U. 2008, L 348, s. 98; sprostowanie: Dz.U. 2020, L 67, s. 14).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sąd Rejonowy dla
Warszawy-Woli w Warszawie (Polska) w dniu 4 stycznia 2022 r. – M.B., U.B., M.B. przeciwko X S.A.**

(Sprawa C-6/22)

(2022/C 158/05)

Język postępowania: polski

Sąd odsyłający

Sąd Rejonowy dla Warszawy-Woli w Warszawie

Strony w postępowaniu głównym

Strony skarżące: M.B., U.B., M.B.

Strona pozwana: X S.A.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy w świetle celu dyrektywy Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich⁽¹⁾ jakim jest ochrona konsumenta przed nieuczciwymi warunkami umów z przedsiębiorcami, uprawniona jest interpretacja, że wraz z unieważnieniem przez sąd umowy przy zastosowaniu reguł z dyrektywy, kończy się zastosowanie tej dyrektywy, a z nią ochrona konsumenta, stąd zasad rozliczenia dla konsumenta oraz przedsiębiorcy trzeba poszukiwać w przepisach krajowego prawa zobowiązań właściwego dla rozliczenia nieważnej umowy?
- 2) Czy w świetle art. 6 i 7 dyrektywy 93/13/EWG, jeżeli sąd stwierdzi, że dany warunek umowy jest niedozwolony, a umowa nie może obowiązywać po eliminacji tego warunku, przy braku zgody stron do wypełnienia powstałej luki zapisami zgodnymi z ich wola oraz przy braku przepisów dyspozytywnych, sąd powinien unieważnić umowę poprzestając na woli konsumenta żądającego aby sąd unieważnił umowę czy też sąd ma badać z urzędu, wykraczając poza żądania stron, majątkową sytuację konsumenta, dla ustalenia, czy unieważnienie umowy nie narazi konsumenta na szczególnie niekorzystne konsekwencje?
- 3) Czy art. 6 dyrektywy 93/13/EWG pozwala na interpretację, zgodnie z jaką, jeżeli sąd dojdzie do wniosku, że unieważnienie umowy byłoby szczególnie niekorzystne dla konsumenta, a pomimo nakłaniania stron, nie dojdą one do porozumienia co do wypełnienia umowy, mając na względzie obiektywnie rozumiane dobro konsumenta, sąd może wypełnić powstałą w umowie lukę po „usunięciu” z niej nieuczciwych postanowień, przepisami prawa krajowego nie dyspozytywnymi, w rozumieniu wskazanym w wyroku Trybunału C-260/18 tzn. mającymi wprost zastosowanie do luki w umowie, a konkretnymi przepisami prawa krajowego, które można zastosować do przedmiotowej umowy tylko odpowiednio lub przez analogię, a które odzwierciedlają regułę obowiązującą w krajowym prawie zobowiązań?

⁽¹⁾ Dz.U. 1993, L 95, s. 29; Polskie wydanie specjalne: Rozdział 15 Tom 002 P. 288 – 29